

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D. ve věci

žalobkyně: Z. Š.
proti
žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje
sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

za účasti osob
zúčastněných
na řízení: 1) Ing. O. M.
2) M. M.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2022, č. j. MSK 54957/2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou ze dne 25. 4. 2022 domáhala přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí (dál také jen „MUFO“ nebo „stavební úřad“) ze dne 24. 2. 2021, sp. zn. MUFO 6534/2021. Uvedeným rozhodnutím stavební úřad v opakovaném stavebním řízení povolil stavbu „Novostavba RD na pozemku parc. č. XA, k. ú. X“ na pozemcích parc. č. XA a XB v k. ú. X. Opakované stavební řízení bylo vedeno v návaznosti na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 8. 2022, č. j. 22 A 96/2019-44, kterým byl zrušen územní souhlas a souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru zn. MUFO 24502/2019, sp. zn. MUFO_S 3599/2019 ze dne 8. 8. 2019 vydaný stavebním úřadem pro záměr Novostavby RD pozemcích parc. č. XA a XB v k. ú. X. Podle žalobkyně z citovaného rozsudku vyplývá povinnost stavebního úřadu ve smyslu § 96a odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb. (dále jen „stavební zákon“) rozhodnout usnesením o provedení společného územního a stavebního řízení, v rámci kterého by bylo možné za plného respektování práv žalobkyně věcně vypořádat její námítky.
2. Podle žalovaného stavebníci prokázali, že stavba není v rozporu s § 111 stavebního zákona; ztotožnil se se stavebním úřadem ohledně závěrů ve vztahu k projektové dokumentaci, řešením nakládání s odpadními a dešťovými vodami a likvidací vod splaškových v ČOV se vsakem do vod podzemních. Podle žalobkyně však ve srovnání s popisem řešení likvidace splaškových vod není zřejmé, jak je vyřešena likvidace dešťových vod, resp., zda je v souladu s vyhláškou již realizovaná dešťová kanalizace zasakováním na pozemku parc. č. XA.
3. Žalobkyně dále zdůraznila, že jedním z podkladů prvostupňového rozhodnutí je oznámení o zahájení společného řízení vedeného MUFO jako příslušným vodoprávním úřadem ze dne 3. 9. 2020 pod sp. zn. MUFO_S 4208/2020 na stavbu společné kanalizace. Z tohoto oznámení žalovaný podle napadeného rozhodnutí zjistil, že oznámení bylo vydáno k žádosti ze dne 12. 12. 2018 podané mj. Ing. O. M. ve věci vypouštění předčištěných odpadních vod v souvislosti se stavbou „Společná kanalizace“. Žádost pro účel opakovaného stavebního řízení byla podána dne 17. 7. 2019. K této skutečnosti žalovaný nepřihlédl. Osoby zúčastněné na řízení s ohledem na žádost ze dne 12. 12. 2018 ve věci stavby „Společná kanalizace“ nemohly být v dobré víře, když ke dni podání společného oznámení záměru, tedy ke dni 17. 7. 2019, věděly, že stavba „Společná kanalizace“ se týká pouze odvádění splaškových vod, setrvaly na likvidaci dešťových vod zasakováním a následně zasakování realizovaly, byť jim bylo známo, že se žalobkyně domáhala žalobou ze dne 25. 11. 2019 zrušení společného souhlasu ze dne 8. 8. 2019.
4. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Připomněl, že za situace, kdy v důsledku pravomocného rozsudku soudu dojde ke zrušení dříve vydaného společného souhlasu, přičemž je již stavba realizována, je stavební úřad povinen postupovat podle § 129 odst. 5 stavebního zákona, tedy je povinen vést ve věci takové stavby opakované stavební řízení, přičemž za žádost se považuje oznámení společného záměru stavebníkem. V projednávaném případě stavební úřad pro zjištění stupně rozestavěnosti provedl dne 29. 10. 2020 na místě stavby kontrolní prohlídku, při níž zjistil, že stavba je dokončena s dílčími nedodělkami a je napojena na rozvody vody a NN. Rovněž byla provedena dešťová kanalizace. U všech stavebních objektů stavební úřad konstatoval, že byly provedeny v souladu s projektovou dokumentací. U stavby ČOV

stavební úřad uvedl, že tato stavba je řešena v samostatném správním řízení u vodoprávního úřadu.

5. Oznámením ze dne 13. 11. 2020 oznámil stavební úřad účastníkům řízení, včetně žalobkyně, zahájení opakovaného stavebního řízení. Žalobkyně ve stanovené lhůtě uplatnila námitky, kdy vyjádřila názor, že zasakování dešťových vod není řešeno z pohledu celé lokality a že je rozdíl posuzovat každý dům samostatně nebo všechny jako celek. Stavební úřad opakované stavební řízení ukončil rozhodnutím ze dne 24. 2. 2021, kterým v opakovaném stavební řízení vydal stavební povolení pro předmětný záměr. V odůvodnění rozhodnutí se podrobně vypořádal s námitkami žalobkyně.
6. Pokud se týče žalobní námitky správnosti projektové dokumentace z důvodu, že z dokumentace stavby ani z rozhodnutí správních orgánů není zřejmý způsob likvidace dešťových vod a není tedy zřejmé, zda stavebníky realizovaná dešťová kanalizace splňuje zákonné podmínky, žalovaný uvedl, že námitku shodného charakteru žalobkyně vznesla v rámci odvolání, přičemž tuto námitku odvolací orgán vyhodnotil jako námitku směřující proti souhlasnému závaznému stanovisku MUFO, odboru životního prostředí, jehož obsahem bylo i kladné posouzení likvidace dešťových vod. Krajský úřad proto postupoval v souladu s § 149 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) a opatřením ze dne 1. 6. 2021 si vyžádal od příslušného nadřízeného úřadu potvrzení nebo změnu předmětného závazného stanoviska. Nadřízený orgán svým závazným stanoviskem ze dne 1. 7. 2021 potvrdil závazné stanovisko vodoprávního úřadu a v odůvodnění se zabýval všemi odvolacími námitkami. Ve stanovisku zdůraznil, že povinností stavebníka v případě srážkových vod je omezení jejich odtoku ze stavebního pozemku, přičemž jejich odvádění je možné pouze tehdy, není-li možno jejich vsakování. Shodně s vodoprávním úřadem přitom nadřízený orgán dospěl k závěru, že z obsahu hydrogeologických posudků zpracovaných v prosinci 2018 a listopadu 2020 jednoznačně vyplývá, že vsakování srážkových vod na stavebním pozemku parc. č. XA v k. ú. N. V. u F. n. O. možné je. Bylo tudíž prokázáno, že navržený způsob likvidace dešťových vod je jak s požadavky zvláštních předpisů na úseku ochrany vod, tak v souladu s § 20 odst. 5 písm. c) vyhl. č. 501/2006 Sb.
7. Zároveň žalovaný zdůraznil, že v opakovaném stavebním řízení nebyla projednávána změna ve způsobu likvidace dešťových vod, neboť tyto budou zasakovány na pozemku par. č. XA.

Zjištění z obsahu správních spisů

8. Ze správních spisů soud zjistil, že k žádosti stavebníků vydal MUFO dne 8. 8. 2019 společný územní souhlas a souhlas s provedením ohlášeného záměru ke stavebnímu záměru ke stavbě „Novostavba RD na pozemku parc. č. XA, k. ú. X“. Uvedený souhlas byl k žalobě žalobkyně zrušen rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 8. 2020, č. j. 22 A 96/2019-44. Dne 29. 10. 2020 byla na předmětné stavbě provedena stavebním úřadem kontrolní prohlídka, u níž bylo zjištěno, že stavba RD je dokončena s dílčími nedodělkami, je napojena na vodovod, el. energii a je provedena dešťová kanalizace, vše dle projektové dokumentace. Stavebník uvedl, že dojde ke změně likvidace splaškových vod, kdy předčištěné vody z ČOV budou napojeny na společnou kanalizaci, přičemž v této věci je u vodoprávního orgánu vedeno řízení.
9. Dne 13. 11. 2020 bylo oznámeno stavebním úřadem zahájení opakovaného stavebního řízení. Součástí spisového materiálu je hydrogeologický posudek zpracovaný Ing. R. S. ze dne 19.

11. 2020. Dne 7. 12. 2020 vznesla žalobkyně v řízení své námitky, směřující zejména k zasakování dešťových vod, které není řešeno z pohledu celkové lokality.
10. Rozhodnutím ze dne 24. 2. 2021, zn. MUFO 6531/2021 povolil stavební úřad v opakovaném řízení předmětnou stavbu. V odůvodnění se podrobně zabýval námitkami žalobkyně, které shledal nedůvodnými. Proti tomuto rozhodnutí brojila žalobkyně odvoláním, kde mj. vznesla námitku, že likvidace dešťových vod do vod povrchových je možná jen v případě, že jejich vsakování na stavebním pozemku možné není a z rozhodnutí nevyplývá, zda v této souvislosti ob stojí setrvání na zasakování dešťových vod na pozemku parc. č. XA.
11. V návaznosti na žalobkyní podané odvolání nechal žalovaný přezkoumat závazné stanovisko vydané vodoprávním úřadem, které bylo součástí koordinovaného závazného stanoviska ze dne 1. 7. 2019. Dne 2. 7. 2021 obdržel žalovaný potvrzující závazné stanovisko odboru ŽPZ ze dne 1. 7. 2021, č. j. MSK 70815/2021. Následně rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. V něm námitku žalobkyně stran řešení likvidace dešťových vod posoudil jako námitku směřující proti závaznému stanovisku vodoprávního úřadu, které nechal přezkoumat nadřízeným orgánem, jímž bylo stanovisko potvrzeno. V uvedeném stanovisku nadřízený orgán dospěl k závěru, že námitce nekomplexního posouzení vsakování dešťových vod nelze přisvědčit, a to mj. s ohledem na závěry hydrogeologického posudku, který byl podkladem rozhodnutí stavebního úřadu.

Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Je třeba předeslat, že krajský soud ve věci již jednou rozhodl rozsudkem ze dne 23. 2. 2023, č. j. 22 A 30/2022-47, kterým žalobu zamítl. Tento rozsudek byl však zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2024, č. j. 2 As 117/2023-45, a to pro vadu řízení před soudem, když krajský soud rozhodl ve věci bez jednání, ačkoli k tomu nebyly splněny zákonné podmínky.
14. Krajský soud proto ve věci nařídil jednání na 17. 7. 2024, ke kterému se nedostavil žalovaný, přičemž svou neúčast omluvil. Soud tak jednal a rozhodl v jeho nepřítomnosti.
15. Žalobkyně u ústního jednání zdůraznila skutečnosti, které uvedla v podání ze dne 15. 7. 2024, a to zejména, že správní orgány se odkazují na hydrogeologický posudek a závazné stanovisko, to je však od počátku špatně, když osoby zúčastněné na řízení nemohly být ve vztahu k řešení odvodu dešťové vody zasakováním v dobré víře s ohledem na to, že v době žádosti stavebníků o společný územní souhlas a souhlas s provedením ohlášeného záměru již věděli o záměru společné kanalizace. Cílem podle žalobkyně je to, aby i dešťová voda byla odváděna do kanalizace, když ta kanalizace tam je.
16. Žalobní námitky směřují jednak k posouzení řešení likvidace dešťových vod z pozemku zasakováním na pozemku parc. č. XA (zda toto řešení je v souladu s vyhláškou) a jednak v té souvislosti k posouzení otázky řešení likvidace dešťových vod vypouštěním do společné kanalizace, když žalovaný nepřihlédl k žádosti o povolení stavby společné kanalizace. V té souvislosti navrhla vyžádání spisové dokumentace k užívání společné kanalizace.

17. Krajský soud předně podotýká, že z poměrně složitě formulovaných námitek žalobkyně dovodil, že tato se domáhala posouzení možnosti (či nutnosti) vypouštění dešťových vod do společné kanalizace a nemožností, resp. nedostatečným posouzením možnosti likvidace dešťových vod vsakováním na pozemku právě s ohledem na budovanou společnou kanalizaci. Tyto námitky krajský soud neshledal důvodnými.
18. Jak vyplývá z rozhodnutí obou stupňů, správní orgány se podrobně uvedenými skutečnostmi zabývaly. V prvostupňovém rozhodnutí byly zohledněny závěry hydrogeologického posudku, které byly podkladem rozhodnutí, a žalobkyně měla možnost proti tam uvedeným závěrům brojit. V návaznosti na podané odvolání se žalovaný následně opět podrobně uvedenou problematikou zabýval, přičemž námitku směřující do (ne)možnosti zasakování dešťových vod na pozemku posoudil jako námitku proti závaznému stanovisku vodoprávního úřadu, který byl podkladem rozhodnutí. S uvedeným postupem se krajský soud zcela ztotožňuje.
19. Žalovaný tudíž následně zcela správně postupoval v souladu s § 149 odst. 7 správního řádu, když nechal předmětné závazné stanovisko přezkoumat. Z potvrzujícího závazného stanoviska, jehož závěry žalobkyně nijak nenapadá, přitom vyplývá jednoznačně možnost zasakování dešťových vod na pozemku parc. č. XA, jakož i to, že námitce žalobkyně stran nekomplexního posouzení vsakování dešťových vod nelze přisvědčit s ohledem na závěry hydrogeologického posudku, který byl podkladem rozhodnutí stavebního úřadu. Bylo tudíž prokázáno, že způsob likvidace dešťových vod je v souladu jak s požadavky zvláštních předpisů na úseku ochrany vod, tak v souladu s § 20 odst. 5 písm. c) vyhl. č. 501/2006 Sb.
20. Je tak zjevné, že žalovaný posoudil odvolací námitky komplexně, tedy v souvislostech namítané nedostatečnosti řešení dešťových vod v návaznosti na povolení společné kanalizace. Napadené rozhodnutí tudíž netrpí žalobkyní namítanou nezákonností a nelze jej ani ze shora uvedených důvodů považovat za nepřezkoumatelné.
21. Požadavek žalobkyně na odvod dešťové vody do kanalizace je především limitován dispozičním právem stavebníků ve vztahu k jejich žádosti o vydání společného územního souhlasu a souhlasu s provedením ohlášeného záměru; stavebníci navrhli odvod dešťové vody vsakováním, přičemž správní orgány dospěly k závěru, že pro takové řešení byly splněny podmínky stanovené příslušnými právními předpisy. Jakkoli mohou představy žalobkyně o „správnějším“ řešení vyznívat z obecného hlediska logicky, žalobkyně nebyla v předmětném řízení stavebníkem a není strážcem veřejného zájmu na správnosti řešení umístění či povolení jednotlivých staveb v konkrétním území. Z tohoto pohledu je třeba odmítnout i úvahy žalobkyně nad nedostatkem dobré víry stavebníků, neboť k takovým úvahám s ohledem na uvedené není dán vůbec prostor.
22. Nad rámec uvedeného krajský soud uvádí, že za situace, kdy byl podepsaným soudem zrušen původní společný souhlas, nebylo povinností správního orgánu rozhodnout usnesením o provedení společného územního a stavebního řízení, jak se mylně domnívá žalobkyně. Je totiž třeba vzít v potaz účinky oznámení záměru pro vydání společného územního souhlasu a souhlasu s provedením ohlášeného stavebního záměru. Podle § 96a stavebního zákona totiž nemá účinky zahájení řízení a nevede se na podkladě takového oznámení správní řízení (viz § 96a odst. 3 ve spojení s § 96 odst. 4 stavebního zákona). Pokud tedy došlo rozsudkem podepsaného soudu ke zrušení společného souhlasu ze dne 8. 8. 2019 a k vrácení věci k dalšímu řízení, došlo tím procesně k vrácení do stavu před vydáním společného souhlasu, tedy do stavu, kdy správní řízení vedeno nebylo. Jestliže kontrolní prohlídkou stavebního

úřadu bylo zjištěno, že předmětná stavba byla provedena v souladu s projektovou dokumentací, bylo zcela namístě vést opakované stavební řízení, jehož byla ostatně žalobkyně účastnicí a také v něm aktivně vznášela své námitky.

Závěr a náklady řízení

23. Jelikož krajský soud neshledal vznesené žalobní námitky důvodnými, žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nebyla přiznána náhrada nákladů řízení proti žalobkyni, neboť jeho náklady nepřesáhly běžnou úřední činnost. O nákladech řízení osob zúčastněných na řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 17. července 2024

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu